

SCAFANDRII CĂPITANULUI NEMO

„Construcții-scafandru” — iată profesia nouă în peisajul bogat al muncii contemporane.

Reportaj de BUZUNAR

Dincolo de romantismul acestor meserii, se ascunde palnă dată peste casca ce va dispărea în apă în secunda următoare — vechi și statornic obicei al scafandrilor de pretutindeni, semnificativ ura-rea succesului misionului — este însoțită de o sarcină precisă: verificarea solidității

adăpostul lor, nave, sosite „de peste mări și țări”, să devină din nou, în vorbărie și încredere „poverle” și tot de aceste dane vor pleca sprintene mai departe.

Tot ei, scafandrii, sînt aceia care fac „izoleta” călel navelor, montarea eliceilor, verificarea propulsorilor. Dar lumea căpitanului

INIȚIATIVA ARE CUVÎNTUL

Club studentesc de discuții politice

Studentii manifestă o preocupare deosebită față de problemele politice; nici nu ar putea fi altfel în cazul unei studenții profund angajată în realizarea politicii Partidului Comunist Român.

Am fost invitați să participăm la Cluj la prima ședință de discuții politice care va avea sub egida organizației U.T.C. a Facultății de Drept.

Clubul juristilor — care își propune să activeze și mai mult viața politică a facultății — a trezit deja un interes în cadrul ei, de viață și de studii; aceștia au formulat sugestii și propuneri prețioase privind conținutul activității clubului.

A. VASILESCU

Preuniversitaria

Organizată de revista „Viața studentescă”, în colaborare cu decanatul Facultății de Limba și Literatura română din București, în amfiteatruul Observatorului acestei facultăți a avut loc o întâlnire între profesorii de aici și numeroși candidați la concursul de admitere.

Invitații de decanatul au răspuns, cu multă amabilitate, acod prof. Alexandru Cioculescu, prof. univ. „Alexandru Dima, prof. univ. Ion Coteanu, membrii corespondenți ai Academiei, precum și Nicolae Stoian, redactor șef al revistei „Viața studentescă”.

Practicarea și aplicarea programelor disciplinelor fizice pentru studenții și studențele de specialitate pe această temă cu cadre didactice universitare și prezenți ai studenților și studențelor la care va putea fi aplicată.

Poveștea unui băiat utuc și a două fete care îl fac atent... ne-o spune MIHAIL CIOLEA — muncitor la C.I.L. „Pipera”.

Ziarul nostru a anunțat în urmă cu câteva săptămîni apariția cărții „Judo” de I. L. AVRAM.

Pe Calea Victoriei, la Expressul de Îngăz, Teatrul „C. Tănase”, în cadrul unei sesiuni de tineri, în special de studenți și elevi pentru operativitatea deosebită — se descurcă de câteva luni, în mod obșnuit în loc de plături cu pește prăjit sau prăjituri.

Pe Calea Victoriei, la Expressul de Îngăz, Teatrul „C. Tănase”, în cadrul unei sesiuni de tineri, în special de studenți și elevi pentru operativitatea deosebită — se descurcă de câteva luni, în mod obșnuit în loc de plături cu pește prăjit sau prăjituri.

PREȚUȚI PREVEDEREA!

Printre numeroase măsuri de prevedere ce pot fi luate și de tinerii noștri cititori, se află și asigurările de bunuri.

— Solicităm, mai puțin, câteva precizări cu privire la aplicabilitatea asigurărilor de bunuri.

— La orașe, ca și la sate, se desfășoară intens o activitate care conduce — în mod permanent — la creșterea nivelului de viață al oamenilor.

și asigurări de bunuri cu destinație specială pentru cetățenii localității urbane? — Desigur. Avîndu-se în vedere specificul asigurării, se poate afirma că Asigurarea facultativă a animalelor se solicită mai des la sate.

— Voi enumera în continuare doar cîteva dintre denumirile unor asigurări de bunuri practicate de ADAS: Asigurarea complexă a gospodăriilor cetățenilor.

Asigurarea autovehiculelor, Asigurarea globală a proprietarilor de motocicli (avarii, despăgubiri civile, cauzate de accidente ale conducătorului și persoanelor transportate).

APROAPE 5 MINUTE CU: MONICA PILLAT despre literatura pentru copii

„Cea mai tinăra laureată a premiului Unirii Scriitorilor pe anul 1968 este încă studentă la facultatea de Limba engleză a Institutului de Limbi străine.

— Pînă la apariția cărții „Cel 13 și misterul”, Monica Pillat era cunoscută numai ca poetă. Ce a determinat opțiunea ei pentru literatura destinată copiilor?

— Am scris întîi poezie pentru că aceasta este cred — expresia cea mai înaltă în conținutul omului cu universul. De copilărie am fost urmărită întotdeauna. Copilăria înseamnă aspirație către puritate, tentația aventurii, mister, știință, miracole, călătorii în timp și spațiu.

— Pe cînd omul matur se confruntă cu lumea, copilul abia o descoperă. El este la vîrsta elanurilor și a umbrilor. Pentru el, tot ce depășește cunoștințele sale pare o enigmă. De fapt, misterul există în noi, în cartea mea, călătoria bălăntului și a umbrilor în imaginația și poezie.

— Cînd ați început să scrieți cartea recent publicată? — La 18 ani, în timpul unei vacanțe monotone, în Moldova, într-o Moldovă de liniste extinsă, de liniste sădoveniană.

— Există înțeleși și înțeleși de Sadoveanu? — Nu știu. A existat, însă, cu siguranță — copilăria. Aș numi-o, conventional, Creștinismul.

— Vă temei de verdictul micilor cititori? Vă întreb, pentru că am impresia că „Vreți să faceți cunoștință?”

Cudron STINTIPIC UN MEDICAMENT EFICACE

PENTRU TRATAREA AFECȚIUNILOR FICATULUI

De 12 ani, un colectiv al clinicii medicale nr. 3 din Cluj condus de prof. univ. Octavian Fodor, membru corespondent al Academiei, verifică rezultatul aplicării acidului aspartic în tratamentul bolnavilor de hepatită cronică și ciroză hepatică.

— Copiii sînt intr-adevăr, cei mai exigenți și mai sinceri critici. Ei dau cele mai pasionate verdicte. Dar... nu numai ei. Tesam și N-ș.

— Că cititorii ce preferințe aveți? — Îmi place mult acel artist al adolescentului care este Alajou-Fournier, „Căderea bolnavului” a echivalat, pentru mine, cu reînălțarea unui prieten pe care nu-l mai văzusem niciodată. Am fost, cîndva, foarte bună prietenă cu Rimbaud, cu Esenin și, evident, cu marele Rilke.

— Planuri editoriale? — Oricum, nu-i voi uita pe cei mici. Deocamdată, însă, pregădesc un volum de poezii care se va numi, poezie, „Corbi” și visez să scriu un roman.

— Vă temei de verdictul micilor cititori? Vă întreb, pentru că am impresia că „Vreți să faceți cunoștință?”

— Vă temei de verdictul micilor cititori? Vă întreb, pentru că am impresia că „Vreți să faceți cunoștință?”

— Vă temei de verdictul micilor cititori? Vă întreb, pentru că am impresia că „Vreți să faceți cunoștință?”

„FABRICANTUL DE DIAMANTE” REDIVIVU?

Încă o dată genul de vizionar al lui Wells a căpătat confirmarea tehnicii zilelor noastre. Vă amintim designul de sec. claudic personal al nănela din năvelul marelui scriitor, inventatorul de geniu care purta în buzunarii hainelor sale sămănătoare un adevarat tezaur de diamante, fabricate după un procedeu „de rasăscriser”. În prezent, fabricarea este realizată în diferite ramuri industriale.

— Căci în această sinteză cu structură cristalină perfect regulată, complet lipsită de impurități, „Materia primă” o constituie amestecul de grafit, negru de fum sau carburi metalice. În prezența unor catalizatori metalici — fier, cobalt, mangan sau alte metale tranzitionale, materia primă este încălzită electric la temperaturi de 1.000 până la 2.000 de grade și este supusă unor presiuni uriașe de zeci de milioane de tone pe centimetru pătrat.

— Căci în această sinteză cu structură cristalină perfect regulată, complet lipsită de impurități, „Materia primă” o constituie amestecul de grafit, negru de fum sau carburi metalice. În prezența unor catalizatori metalici — fier, cobalt, mangan sau alte metale tranzitionale, materia primă este încălzită electric la temperaturi de 1.000 până la 2.000 de grade și este supusă unor presiuni uriașe de zeci de milioane de tone pe centimetru pătrat.

— Căci în această sinteză cu structură cristalină perfect regulată, complet lipsită de impurități, „Materia primă” o constituie amestecul de grafit, negru de fum sau carburi metalice. În prezența unor catalizatori metalici — fier, cobalt, mangan sau alte metale tranzitionale, materia primă este încălzită electric la temperaturi de 1.000 până la 2.000 de grade și este supusă unor presiuni uriașe de zeci de milioane de tone pe centimetru pătrat.

— Căci în această sinteză cu structură cristalină perfect regulată, complet lipsită de impurități, „Materia primă” o constituie amestecul de grafit, negru de fum sau carburi metalice. În prezența unor catalizatori metalici — fier, cobalt, mangan sau alte metale tranzitionale, materia primă este încălzită electric la temperaturi de 1.000 până la 2.000 de grade și este supusă unor presiuni uriașe de zeci de milioane de tone pe centimetru pătrat.

— Căci în această sinteză cu structură cristalină perfect regulată, complet lipsită de impurități, „Materia primă” o constituie amestecul de grafit, negru de fum sau carburi metalice. În prezența unor catalizatori metalici — fier, cobalt, mangan sau alte metale tranzitionale, materia primă este încălzită electric la temperaturi de 1.000 până la 2.000 de grade și este supusă unor presiuni uriașe de zeci de milioane de tone pe centimetru pătrat.

— Căci în această sinteză cu structură cristalină perfect regulată, complet lipsită de impurități, „Materia primă” o constituie amestecul de grafit, negru de fum sau carburi metalice. În prezența unor catalizatori metalici — fier, cobalt, mangan sau alte metale tranzitionale, materia primă este încălzită electric la temperaturi de 1.000 până la 2.000 de grade și este supusă unor presiuni uriașe de zeci de milioane de tone pe centimetru pătrat.

„INCHIS” PENTRU RENOVARE

Pe Calea Victoriei, la Expressul de Îngăz, Teatrul „C. Tănase”, în cadrul unei sesiuni de tineri, în special de studenți și elevi pentru operativitatea deosebită — se descurcă de câteva luni, în mod obșnuit în loc de plături cu pește prăjit sau prăjituri.

Pe Calea Victoriei, la Expressul de Îngăz, Teatrul „C. Tănase”, în cadrul unei sesiuni de tineri, în special de studenți și elevi pentru operativitatea deosebită — se descurcă de câteva luni, în mod obșnuit în loc de plături cu pește prăjit sau prăjituri.

Pe Calea Victoriei, la Expressul de Îngăz, Teatrul „C. Tănase”, în cadrul unei sesiuni de tineri, în special de studenți și elevi pentru operativitatea deosebită — se descurcă de câteva luni, în mod obșnuit în loc de plături cu pește prăjit sau prăjituri.

Pe Calea Victoriei, la Expressul de Îngăz, Teatrul „C. Tănase”, în cadrul unei sesiuni de tineri, în special de studenți și elevi pentru operativitatea deosebită — se descurcă de câteva luni, în mod obșnuit în loc de plături cu pește prăjit sau prăjituri.

Pe Calea Victoriei, la Expressul de Îngăz, Teatrul „C. Tănase”, în cadrul unei sesiuni de tineri, în special de studenți și elevi pentru operativitatea deosebită — se descurcă de câteva luni, în mod obșnuit în loc de plături cu pește prăjit sau prăjituri.

Pe Calea Victoriei, la Expressul de Îngăz, Teatrul „C. Tănase”, în cadrul unei sesiuni de tineri, în special de studenți și elevi pentru operativitatea deosebită — se descurcă de câteva luni, în mod obșnuit în loc de plături cu pește prăjit sau prăjituri.

Pe Calea Victoriei, la Expressul de Îngăz, Teatrul „C. Tănase”, în cadrul unei sesiuni de tineri, în special de studenți și elevi pentru operativitatea deosebită — se descurcă de câteva luni, în mod obșnuit în loc de plături cu pește prăjit sau prăjituri.

Aerisiți holul de la „Patria”

Săliile de spectacole au fost și rămîn unele dintre locurile în care bunul gust, civilizația, estetica, delicatețea manierelor etc., fac parte din însuși peisajul foarte firesc al acestor instituții. Întrînd într-un simplu foaier, emoția nu este sporită în primul rînd de oamenii și sînt frumoși. Îndesechii fetele, tinerii — de cele mai multe ori entuziasmați.

— Dar de ce aceste constatații sînt cam sentimentale? Fîindcă și așa intimist și nu reînălțăm (iar î) în hol la cinematograful „Patria” din București, cu un grup de pierdere-vară; neabîrbiții, cu culere, ridicare, scîmbîntori de costume, cu limbul din categoria „mistro”, vinzători de bilete pe sub palma îndoită după chipul poli-mieliticiilor și care-îi dau cu cotul în pînă să se întindă de-a lungul, să se cumperi gumă de mestec.

— Cine sînt acești tineri? Din ce familie sînt? Din ce țară sînt? (unul sînt foarte bine cîntăreț). De ce-îi înroșește vîrșul, făcînd supra, insuportabil un peisaj care, prin poziția sa, foarte centrală, ne reprezintă în focalca ca o carte de vizită?

— Cu siguranță, unul în urmă am mai făcut o dată, la Millia orașului, și se în-lușeră unele măsuri. E cazul să le continuăm.

— Făcînd acolo unde apar-tinutele, de exemplu, scrie-te și lastrulește mobilă, etc.

— Făcînd acolo unde apar-tinutele, de exemplu, scrie-te și lastrulește mobilă, etc.

— Făcînd acolo unde apar-tinutele, de exemplu, scrie-te și lastrulește mobilă, etc.

Ne apropiem de incheierea trimestrului. Ce actiuni ati organizat in sprijinul productiei?

PROGRAMUL DE ACTIVITATI DOAR PIESA DE DOSAR?

Intenționam să parcurg drumul de la efect la cauză. De aceea am intrat în biroul tovarășului Virgil Boac, director general la C.I.L. Gălățuț...

scopul in program — un bun priel al perfecționării profesionale in perioada de pregătire și care nu trebuie să se consume in intervalul citora zile. Pentru acest considerent nu trebuia să se abia in vedere toți cei aproximativ 80 și respectiv 40 de tineri care lucrează la binala și la atelierul mecanic?

ÎN MUNCĂ • ÎN VIAȚA ORGANIZAȚIE

ANCHETA NOASTRĂ Ce înseamnă A FI UTECIST?

Desigur, în ansamblul calităților ce se cer materializate de către un utecist pot să predominie, uneori, anumite trăsături. În funcție de împrejurări, nici una din ele nefiind însă ruptă de celelalte, nepuțin existând izolat...

Economia socialistă, prin definiție, este o economie planificată, cu posibilități multiple de elaborare a unor prognoze și studii previzionale...

Comitetul coordonator și-a mai propus să urmărească cu regularitate prezența tinerilor la cursurile de calificare „Intocmind un grafic de prezență, iar atunci când se va ivi nevoia va sta de vorbă cu tinerii care absentează”.

Tinărul Ion Stroe — sudor electric la secția 6 construcții sudate a Uzinelor „Grița Roșie” — a absolvit școala profesională a uzinei anul trecut. În scurt timp, a reușit să stăpânească bine meseria.

OM SI UNEA MAISTRULI PEREDELCU

Tinărul strungar, Vlaicu Chirvase, până de curând unul din cei mai buni muncitori ai secției rectificării de la Fabrica de rulmenți Birlad, a devenit un meciocru cu serase șanse de a ajunge cădat, coborârea de pe locul de frunță este în legătură cu alegerea tinărului ca secretar al comitetului U.T.C.

CRONICA ECONOMICA PLAN SI RITMICITATE

la nivelul ramurilor si întreprinderilor, pe de altă parte. A planifica înseamnă în fond, a stabili în mod științific ce, cât și în ce condiții se va produce într-o anumită perioadă...

(Urmare din pag. 1)

de exemplu, criticându-se faptul că dintr-o proastă organizare a muncii multe lucrări de întreținere n-au fost executate la timp, că s'flea de zahăr a rămas nepărită și nerecoltată la timp...

aceste schimburi de experiență au fost invitați specialiști de la stațiunile experimentale și de la Facultatea de zootehnie a Institutului Agronomic Ieșean. Tot în această perioadă s'nt în curs de pregătire consfătuiri cu tinerii care lucrează în legumicultură și pomicultura.

Tineretul — factor dinamic

cu executarea lucrărilor de irigații, a plantărilor de pomi și de vie, organizațiile U.T.C. făceau în exclusivitate dezbateri despre cinematografe, despre dansurile moderne și altele de același gen.

(Urmare din pag. 1)

care clipă, cu o capacitate de afectivitate puternică; asemenea capacitate avea un mare scriitor francez, Marcel Proust. Putinta de a trăi concomitent prezentul și trecutul, de a capta o parte din generațiile de asociatii afective, nepus de complicate, ca o rețea electrică a unui ordin, acest lucru poate să însemne capacitate de experiență. În acest sens, după părerea mea, experiența este un factor fundamental în creația literară. Astfel încât experiența poate fi și o vorbă goală (sau un cuvânt numai pe scurt umplut cu conținut), dar și o bombă cu focosul încă nepus, care se poate aprinde și poate exploda în însăși opera de creație.

— În ceea ce vă privește... — Experiența mea de viață? Depinde cum o iei. Este și foarte bogată și mediocră, în același timp. Desigur, în viața convențională, să zicem, a fost deosebită de a unor colegi de generație. Asta este un fel de noroc. Încă din anii liceului, în urma unei nefericite examnăticu-am ieșit din mediul burghez de provincie în care trăisem până atunci și am reușit să cunosc o altă față a societății, intrând în mediul muncitoresc din București (și — la început — din orașul în care trăisem) și puțin câpătând senzația de relief a lumii în care mă mișc. Aceste lucruri sînt înfățișate, o bună parte din ele, în romanul „Franciscus”.

— Se întimplă să apară la noi, mai ales în ultima vreme, cărți bine scrise, uneori cu talent deosebit, interesante — și care, totuși, nu spun mare lucru. Cum vă explicați această situație?

— Cu același volum de experiență de viață, subiectul A poate să scrie opere profunde, încreștate de viață, de existență, de real, iar subiectul B poate să se manifeste cu totul altfel, teazaurul său de experiență zăcînd nevădit sub niște apăsătoare deconștanțe. Se poate să apară o parte din proza tinerilor de astăzi și mai puțin inspirată de viață. Reprezintă un fundament, cred eu. Dar autorul dotat, cu o vocație certă, puternică, va ști totdeauna să realizeze o viață. În cazul creatorilor de autentice creații nu există pericolul ruperii de real. Acesti autori (fi citez pe Proust sau pe Kafka) trăiesc realitatea în mod firesc, paradoxal, dar semnificativ pentru epoca lor. Cînd Kafka și cînd Proust erau acești oameni, acești oameni mari, cînd erau în viață, deși, abordînd realul, nu se situau în familia unui realist cu mijloace tradiționale ca Heinrich Mann. Descoperirea realității reprezintă o revelație pentru individul profund și semnificativ, ea e un lucru co-vizibil și scriitorului nu va intrînză să facă descoperirea necesară. E adevărat că „oculirea” realului, (uneori în apăsătoare, către unii tineri, are și o cauză mai mărunț: reacția față de dogmatismul unor scrieri dintr-o perioadă mai veche. E o reacție instinctuală de occhioare la ocazie, dar și o reacție secundară, un fapt absolut secundar, va dispărea. Sint convins că o serie de scriitori, tineri și mai puțin tineri, nu pot cataloga și omogeniza într-o singură categorie a celor care fug de real sau de realul social. Realul social este atât de puternic, la noi mai ales, încît el există, chiar acolo unde pare că nu există și se impune ca tărîm de investigație.

— Proza românească, nu știu dacă sintem de acord, a fost întotdeauna socială. Social este și romanul analitic al lui Camil Petrescu sau al Herta și Păpăduș Bengescu. Ca și romanele lui Nicolae Breban. Ce caracteristici ale acestui tip de literatură vă par să vă intereseze în ultimii ani în domeniul inteligenței acestor noștri „roman social”?

— Mă bucur că nu se îndepărtează de problema și am să revin asupra a ceea ce apunem adeseori. O anumită criză a observăției sociale — care există, totuși, în proza — se vede mai puțin la mai prozatori români care dintr-o dată au un instinct sigur de orientare, care-l

apropie de factorul social, posedă un simț sănătos, primar, al vieții) și mai mult în proza occidentală. Iată exemplul „nouului val” francez, care a fost un moment destul de important în proza europeană... — „A fost?” De ce? Autorii din „nou val” își continuă activitatea.

— Mi se pare că „nou val”, reprezentat de prozatori cu vocație clară, ca Nathalie Sarraute și Alain Robbe Grillet, e numai un moment de trecere, ca și momentul suprarealistului, (aceștia din urmă, însă, mult mai durabili); mai bine zis, nu un moment de trecere, ci unul mai puțin semnificativ, pentru că a dat naștere la puține opere semnificative. Există un criteriu esențial în judecarea unei școli literare: capacitatea ei de a crea capodopere. Suprarealismul nu a făcut-o. În schimb, a generat o formă de existență literară, a adus mari și importante inovații în mijloacele literare. Pentru ca, după suprarealism, să apară Malraux care a fundamentat, totuși, împreună cu Camus, romanul modern francez. Andre Malraux — un paradox evident: cu mijloace perfect clasice, tradiționale, e reflectată perfect gândirea mo-

George Suci, Maria-Luiza Cristescu, pentru a pomeni — oarecum în întimplare — câteva dintre numele semnificative? — Este, evident, un an de resuscitație a romanului, a prozei în general — și scrierile acestor scriitori (proza multe nume ai pomeni); nu mă pot referi la toate) și au însemnată lor. Dar proza se găsește în plin proces de modificare și este foarte greu de spus ceva despre profilul ei viitor. Eu însuși știu foarte puține lucruri despre mine. Apar cărți remarcabile. Se observă o mare, o surprinzătoare și îmbucurătoare de mare varietate de preocupări și de mentalități artistice, începînd de la Tânus Neșu și de la Aurel Dragoș Munteanu și pînă la valorosul romancier și critic literar Paul Georgescu. Varietatea și largirea cîmpului de observație românească e bine venită și necesară. Asta e tot ce se poate spune precis. Care dintre cărțile acestor autori vor rămîne și care, peste 10 ani, vor fi uitate, este greu de spus. Poate că vor rămîne nu cărțile, ci autorii. De altfel, cred că afirmarea unui autor e mai importantă decît afirmarea unei cărți.

— Citeva îmi propunea să vă pun o întrebare ciudată: „Nu vă e frică de Dostoievski?” Ați mărturisit de multe ori că Dostoievski este „nou val” desigur, e reprezentat de scriitorii interesați, dar nu a lăsat în urmă, după părerea mea, una sau două capodopere; în cele din urmă, această scoală va rămîne o formă și existentă a artei autentice dar nu foarte importantă, aceea a înnoirii mijloacelor de stil. Pe al plan, e vorba azi de o redescoperire a romanului social în întreaga Europă. Acest lucru nu va intrînză, se întimplă deja, după cum arată și ultimele apariții de prestigiu din Franța. Scriitorii de acolo încearcă să găsească acele teme sociale pe care americanii nu le-au pierdut niciodată. La noi, procesul e mai complicat: pentru că, aparent, nu am părăsit niciodată sfera socială, (uneori în realitate multe cărți proaste din urmă cu un deceniu erau departe de adevărata proză socială (din cauza schematismului, a dogmatismului, a ignoranței mobilității psihice în fața chestiunilor și continuării tradiției romanului social românesc este de un interes acut, nu numai scriitoricesc, ci și patriotic. În ce mă privește, așa cum arată și a treia carte a mea, „Animale bolnave”, cred într-o resuscitație a romanului clasic, într-o reinstalare în prerogativele sale — Jore a personajului, a intrării în construcția de tip tradițional. Este vorba de o reșterea a acestor forme fundamentale, în roman, specie foarte tină încă (nu are decît patru secole) și care nu se poate autodistrue, cum s-a încercat. Romanul este mai puternic decît bolile sale momentane („nou val” este una din boli, dogmatismul e alta). Voi milita cu forță pentru a realiza forma romanului clasic, cu modalități însă mai greu de ghicit, într-o apăsătoare nouă, răspunzînd rapid și profund sensibilității omului de astăzi.

— În ce măsură corespund acestor cerințe cărțile tinerilor prozatori Aurel Dragoș Munteanu, Dumitru Tepeșnic, Alexandru Târziu, Iulian Neacșu,

dezbate un caz de violență paranoică și așa preciza că violența practică de un om dintr-o școală, să zicem, a propozițiilor caritabile de tip creștinesc. M-a tentat acest tip de naștere a violenței din propozițiile non-violente. Este un fenomen profund și al unei dărmări, fenomen încă departe de a fi consumat și lichidat. Violenta unui asemenea erou arată, pe de o parte, ineficiența oricărui tip de religie în secolul nostru. Pentru că, în numele religiei se pot săvîrși fapte contrarii teoriilor care o susțin. Pe de altă parte, am vrut să demonstrez că irationalitatea acestui tip de violență e profund actuală în secolul nostru. Noi am trăit, ca umanitate a acestui secol, un război groaznic — și singurul încă. Am trăit un tip de violență de tip paranoic, de gîmăntărie, cu cea a criminalului din cartea mea. După douăzeci și ceva de ani, omnia se oprește și se reîntoarce mereu asupra celui de-al doilea război mondial, asupra acestei colosale și înfricoșătoare experiențe.

— Într-un mic interviu sau micro-interviu, cum se spune de la o vreme (pentru că este în mod obișnuit și micro-interviu), pe care l-ați acordat „Săptămînzii” și „Cronica filmului”, spuneți mai mult că succesul de publicitate vă bucură, dar succesul de critică vă afectează mai puțin.

— Da, mă angajează, în primul rînd, cu toată structura mea emotivă și ideatică, succesul de publicitate. Vreau să spun încă o dată că succesul de publicitate este extrem de important pentru un romancier și pentru un creator în genere. As fi înclinat să polemizez cu acel snobism care se vedește la unii artiști (mai puțin la noi, mai mult în Europa) și care este o cauză — cărți foarte interesante ca mișcare și inovatoare în tehnică, dar mai puțin reprezentative — a artiștilor care încearcă să păstreze legătura strînsă cu oamenii obișnuiți, cu cei pe care aceiași artiști și artiștii de operă — film și regie la Institutul de teatru și cinematografie din Lodz.

— „Viața lui Mateus” e o ecranizare după un roman semnat de norvegianul Taviel Vesaas intitulat „Pășările”. Lumea nordului scandinav era într-o bună măsură cunoscută de regiilor poloneze dintr-o călătorie efectuată în 1962—1963 în postura de operator al unui documentar de lung metraj dedicat etnograficului țunet cu floridul, fric și umanitate caldă dintre Mare Nordului și prima mare circumferință a cercului polar.

— Metafora „pășărilor” din titlul romanului poate fi înțeleasă după filma narativă a ciudatei vieți a lui Mateus ca o teorie ilustrată a arripilor legate ale albatroșilor din Baude-laire. Mateus, singularul locuitor al casei de pe malul unui lac, e un vizitor ciudat în al căru suflet, alături de dragostea pentru sora sa, Olga, nu-și mai

mult prelungită, de neexplicat și fără de leac, ca un fel de rău de a exista. O fascinație a naturii cu întunecate ecouri psihice ca la un locuitor al lumii de la începuturi. O inconștientă bucurie de a trăi pe care o întinează spaima animalice, trezite de furtuni și

— Din nou tîm pui o întrebare complicată, la care e greu să răspund într-o singură frază. Lucrarea la al patrulea roman, care se cheamă „Ingerul de ghips”, o carte care sper să apară anul viitor și pe care trebuie să o termin, deci, în toamnă acestui an. Ea va fi animată de una din cele mai ferocide idei pe care am avut-o pînă în prezent în ordinea prozei. Scriu un scenariu pentru un nou film care se va urma chiar în acest an. Este vorba de o nouă meserie, aceea de regizor și de autor de filme și sper că această experiență va fi fructuoasă.

— „Animale bolnave” este un roman al polemicii cu violența. Nu putem să afirmăm că trăim în deceniu în care continuă războiul în Vietnam și conflictul din Extremul Orient, în care doi președinți ai Americii (unul în funcție și altul demis) sînt neștiți cu focuri de armă.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

Edgar Papu se mai exprimă în această carte ca un deșert-virșit profesor. Indispensabila însușire didactică și pedagogică e amestecată într-o tulburătoare erudicie. În așa fel încît cititorul, mai cu seamă tîm (cartea e pentru cei care au o înclinație neretului), să fie stimulat și fertilizat de ceea ce citește. Chipul cu totul original în care e scrisă cartea se poate rezuma în următoarele: în fața cititorului se deschid toate direcțiile poeziei, pentru a-l da posibilitatea să

cel mai exact, Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

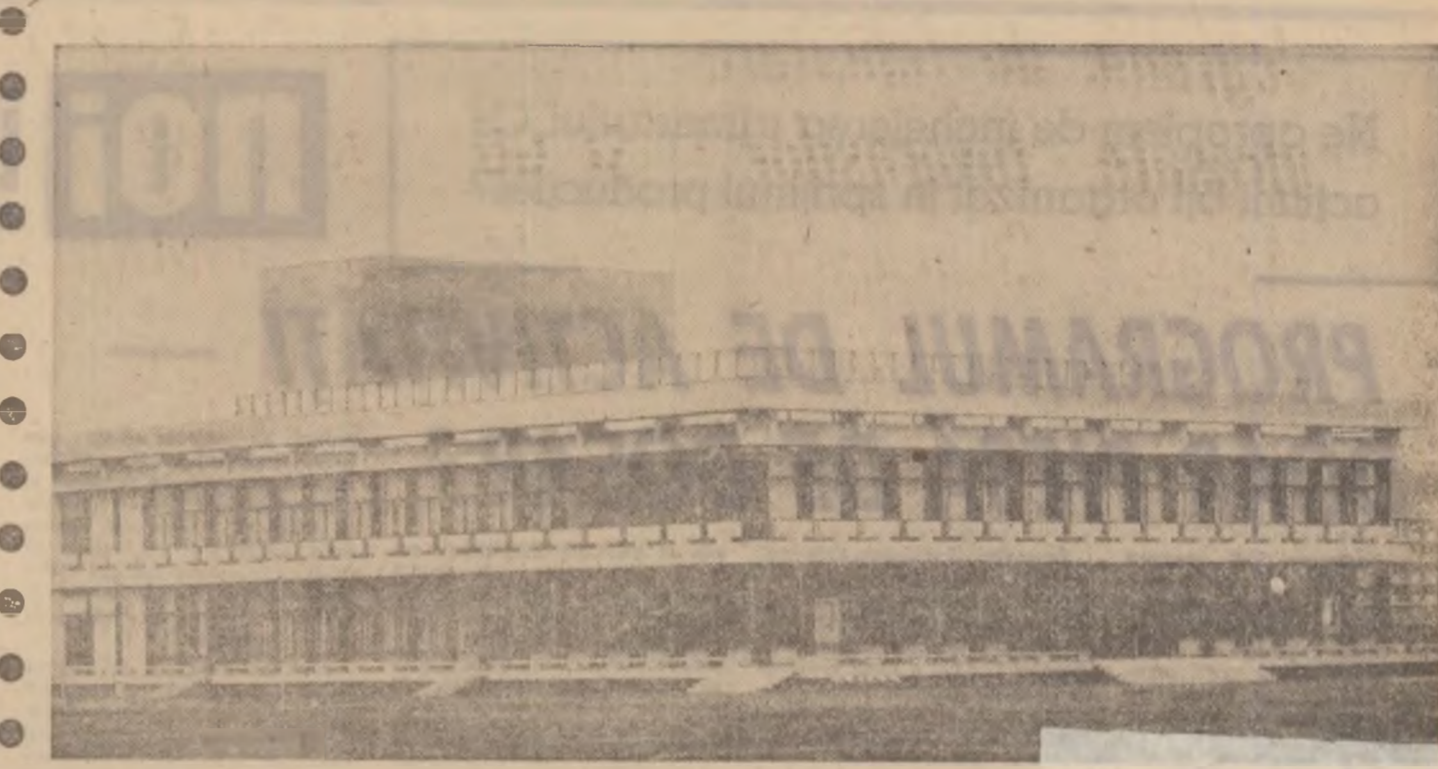
— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

Moment arhitectonic în orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej: Casa d.

CRONICA FILMULUI

Vitold Leszczynski, regizorul filmului, a debutat realmente tîm, adică la 33 de ani, după ce absolvise o facultate tehnică, obținînd diploma de inginer și urmasse apoi — concomitent — serviciile de operativitate — film și regie la Institutul de teatru și cinematografie din Lodz.

— „Viața lui Mateus” e o ecranizare după un roman semnat de norvegianul Taviel Vesaas intitulat „Pășările”. Lumea nordului scandinav era într-o bună măsură cunoscută de regiilor poloneze dintr-o călătorie efectuată în 1962—1963 în postura de operator al unui documentar de lung metraj dedicat etnograficului țunet cu floridul, fric și umanitate caldă dintre Mare Nordului și prima mare circumferință a cercului polar.

— Metafora „pășărilor” din titlul romanului poate fi înțeleasă după filma narativă a ciudatei vieți a lui Mateus ca o teorie ilustrată a arripilor legate ale albatroșilor din Baude-laire. Mateus, singularul locuitor al casei de pe malul unui lac, e un vizitor ciudat în al căru suflet, alături de dragostea pentru sora sa, Olga, nu-și mai

— Din nou tîm pui o întrebare complicată, la care e greu să răspund într-o singură frază. Lucrarea la al patrulea roman, care se cheamă „Ingerul de ghips”, o carte care sper să apară anul viitor și pe care trebuie să o termin, deci, în toamnă acestui an. Ea va fi animată de una din cele mai ferocide idei pe care am avut-o pînă în prezent în ordinea prozei. Scriu un scenariu pentru un nou film care se va urma chiar în acest an. Este vorba de o nouă meserie, aceea de regizor și de autor de filme și sper că această experiență va fi fructuoasă.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

Edgar Papu se mai exprimă în această carte ca un deșert-virșit profesor. Indispensabila însușire didactică și pedagogică e amestecată într-o tulburătoare erudicie. În așa fel încît cititorul, mai cu seamă tîm (cartea e pentru cei care au o înclinație neretului), să fie stimulat și fertilizat de ceea ce citește. Chipul cu totul original în care e scrisă cartea se poate rezuma în următoarele: în fața cititorului se deschid toate direcțiile poeziei, pentru a-l da posibilitatea să

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

au locul deocît liniile pure și drepte ale copacilor, calma rotunjire a norilor sau majestuoasa și fără urmă linie a păsărilor în zbor.

— Este în el o malignă neliniște ca într-o copilărie mult prea

— „Viața lui Mateus” e o ecranizare după un roman semnat de norvegianul Taviel Vesaas intitulat „Pășările”. Lumea nordului scandinav era într-o bună măsură cunoscută de regiilor poloneze dintr-o călătorie efectuată în 1962—1963 în postura de operator al unui documentar de lung metraj dedicat etnograficului țunet cu floridul, fric și umanitate caldă dintre Mare Nordului și prima mare circumferință a cercului polar.

— Metafora „pășărilor” din titlul romanului poate fi înțeleasă după filma narativă a ciudatei vieți a lui Mateus ca o teorie ilustrată a arripilor legate ale albatroșilor din Baude-laire. Mateus, singularul locuitor al casei de pe malul unui lac, e un vizitor ciudat în al căru suflet, alături de dragostea pentru sora sa, Olga, nu-și mai

— Din nou tîm pui o întrebare complicată, la care e greu să răspund într-o singură frază. Lucrarea la al patrulea roman, care se cheamă „Ingerul de ghips”, o carte care sper să apară anul viitor și pe care trebuie să o termin, deci, în toamnă acestui an. Ea va fi animată de una din cele mai ferocide idei pe care am avut-o pînă în prezent în ordinea prozei. Scriu un scenariu pentru un nou film care se va urma chiar în acest an. Este vorba de o nouă meserie, aceea de regizor și de autor de filme și sper că această experiență va fi fructuoasă.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

Edgar Papu se mai exprimă în această carte ca un deșert-virșit profesor. Indispensabila însușire didactică și pedagogică e amestecată într-o tulburătoare erudicie. În așa fel încît cititorul, mai cu seamă tîm (cartea e pentru cei care au o înclinație neretului), să fie stimulat și fertilizat de ceea ce citește. Chipul cu totul original în care e scrisă cartea se poate rezuma în următoarele: în fața cititorului se deschid toate direcțiile poeziei, pentru a-l da posibilitatea să

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

trînzeta. Spaima alungate de sora în care mijesc, neliniște, instincte materne.

— Calofilia a gesturilor, a sentimentelor, o dezarmare în fața timpului care nu-i deocît un fel de drog cu previzibil sfîrșit. Filmul nu-și împinge eroul în marginea unor explicații „frendiste” la lăptina îndemnă a refrenurilor sentimentale-vulgare, în ciuda nervozității unui personaj ce nu are „nici timp, nici loc”. Posibilitatea împlinirii a destinului său chiar dacă este ratată nu poate clama (cum filmul nu încearcă și nici nu poate s-o facă) o singurătate fără conștientă cu realitatea. Trecerea, cu lăptina, de pe un mal pe celălalt al oame-nilor e anulată de la prima încercare de accidentală întîlnire cu cel care-l va răpi și simula-tul colț de refugiu: pasagerul din barcă e logodnicul serei sale.

— Este în el o malignă neliniște ca într-o copilărie mult prea

— „Viața lui Mateus” e o ecranizare după un roman semnat de norvegianul Taviel Vesaas intitulat „Pășările”. Lumea nordului scandinav era într-o bună măsură cunoscută de regiilor poloneze dintr-o călătorie efectuată în 1962—1963 în postura de operator al unui documentar de lung metraj dedicat etnograficului țunet cu floridul, fric și umanitate caldă dintre Mare Nordului și prima mare circumferință a cercului polar.

— Metafora „pășărilor” din titlul romanului poate fi înțeleasă după filma narativă a ciudatei vieți a lui Mateus ca o teorie ilustrată a arripilor legate ale albatroșilor din Baude-laire. Mateus, singularul locuitor al casei de pe malul unui lac, e un vizitor ciudat în al căru suflet, alături de dragostea pentru sora sa, Olga, nu-și mai

— Din nou tîm pui o întrebare complicată, la care e greu să răspund într-o singură frază. Lucrarea la al patrulea roman, care se cheamă „Ingerul de ghips”, o carte care sper să apară anul viitor și pe care trebuie să o termin, deci, în toamnă acestui an. Ea va fi animată de una din cele mai ferocide idei pe care am avut-o pînă în prezent în ordinea prozei. Scriu un scenariu pentru un nou film care se va urma chiar în acest an. Este vorba de o nouă meserie, aceea de regizor și de autor de filme și sper că această experiență va fi fructuoasă.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

Edgar Papu se mai exprimă în această carte ca un deșert-virșit profesor. Indispensabila însușire didactică și pedagogică e amestecată într-o tulburătoare erudicie. În așa fel încît cititorul, mai cu seamă tîm (cartea e pentru cei care au o înclinație neretului), să fie stimulat și fertilizat de ceea ce citește. Chipul cu totul original în care e scrisă cartea se poate rezuma în următoarele: în fața cititorului se deschid toate direcțiile poeziei, pentru a-l da posibilitatea să

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

— Într-adevăr, cartea mea este cea mai exactă. Edgar Papu își atîmneșterea un mare sentiment, o năzduită sufletească, un vis și o amintire, un dor de rădăcine pe apele virgine și aromatate ale poeziei.

La casele de cultură din județul Prahova

Comitetul județean de cultură și artă Prahova, în colaborare cu Uniunea Artiștilor Plastici — filiala Ploiești — a organizat zilele acestea susținerea unui ciclu de conferințe care se înscriu pe linia cu-nășterii de către tineret a tezaurului culturii noastre naționale.

— În cadrul temei „Valori ale artei plastice românești”, prezentată recent în orașele Cîmpina și Breaza, criticul de artă Petru Popescu a evocat momente importante din viața pictorilor Nicolae Grigorescu, Ștefan Luchian, Theodor Pallady și Gheorghe Pătrușcu. Cu ajutorul discopului, tinerilor le-au fost prezentate cele mai reprezentative lucrări ale artiștilor. Acțiunea se va continua și în alte orașe ale județului.

„FESTIVALUL PRIMĂVERII”

„Festivalul primăverii” aliniat la data 22 de școli de diferite profesii din municipiul Craiova. Se întrec 200 de formații cuprinzînd 5000 de artiști amatori. La faza pe școală, liceul pedagogic a prezentat o orchestră semisimfonică. Pentru fiecare categorie de școli, Comitetul municipal Craiova al U.T.C. va acordă „Cupa festivalului primăverii” — e dijia 1969”.

VIVORICA IOVITA

Secență din filmul „Viața lui Mateus”

TUDOR STĂNESCU

Să devenim specialiști

(Urmare din pag. 1)

antrenarea studenților la studiul unor probleme concrete ale procesului de producție din atelier și secții.

Pentru a deveni buni specialiști, capabili să răspundă solicitărilor multiple ale societății noastre, vom acorda o deosebită atenție unei aprofundate cunoașteri a filozofiei marxiste, a principiilor activității creatoare a partidului și statului nostru, atît prin însușirea activă a disciplinei de științe sociale cît și prin studiarea aprofundată a documentelor de partid și de stat. Organizația U.T.C. și Asociația Studenților din facultate își vor spori eforturile pentru a dezvolta gama de acțiuni culturale-artistice, sportive și turistice, pentru ca ele să constituie un cadru educativ, propice cultivării aspirațiilor, preferințelor și înclinațiilor colegilor noștri, favorizînd afirmarea plenară a fiecăruia.

În cadrul întrecerii organizate de Comitetul Executiv al U.A.S.R., asociația studenților din facultatea noastră își propune, cu sprijinul tuturor studenților, al decanatului, cadrelor didactice, să contribuie permanent la buna gospodărire a căminelor și cantinelor institutului, prin organizarea temeinică a controlului obșteș, prin exercitarea cu responsabilitate a tuturor drepturilor și atribuțiilor acordate cadrelor ateneului studentesc.

Ca o dovadă a atașamentului față de meseria aleasă, înțelegem datorită patriotică de a pune toate cunoștințele noastre profesionale, elanul, energia tinerească, în slujba îndeplinirii la cel mai înalt nivel calitativ a tuturor sarcinilor de producție ale locului de muncă unde vom fi repartizați și unde ne vom prezenta după absolviro.

Organizația U.T.C. și asociația studenților din facultate își vor spori eforturile pentru a dezvolta gama de acțiuni culturale-artistice, sportive și turistice, pentru ca ele să constituie un cadru educativ, propice cultivării aspirațiilor, preferințelor și înclinațiilor colegilor noștri, favorizînd afirmarea plenară a fiecăruia.

În cadrul întrecerii organizate de Comitetul Executiv al U.A.S.R., asociația studenților din facultatea noastră își propune, cu sprijinul tuturor studenților, al decanatului, cadrelor didactice, să contribuie permanent la buna gospodărire a căminelor și cantinelor institutului, prin organizarea temeinică a controlului obșteș, prin exercitarea cu responsabilitate a tuturor drepturilor și atribuțiilor acordate cadrelor ateneului studentesc.

Ca o dovadă a atașamentului față de meseria aleasă, înțelegem datorită patriotică de a pune toate cunoștințele noastre profesionale, elanul, energia tinerească, în slujba îndeplinirii la cel mai înalt nivel calitativ a tuturor sarcinilor de producție ale locului de muncă unde vom fi repartizați și unde ne vom prezenta după absolviro.

Ca o dovadă a atașamentului față de meseria aleasă, înțelegem datorită patriotică de a pune toate cunoștințele noastre profesionale, elanul, energia tinerească, în slujba îndeplinirii la cel mai înalt nivel calitativ a tuturor sarcinilor de producție ale locului de muncă unde vom fi repartizați și unde ne vom prezenta după absolviro.

CRONICA LITERARĂ

Nu puțină lume crede că în secolul nostru s-a produs dispariția definitivă a poeziei. Există teoreticieni care afirmă că poezia s-a stins ca un gen literar, dacă nu chiar ca o modalitate estetică aparținînd tuturor artelor. Ceea ce subzistă ar fi un fel de proză ce nu se aseamănă cu poezia decît printr-un anumit mod — tradițional ori chiar anacronic — de punere în versuri a fapt, tot ce se scrie azi nu ar fi decît proză. Poezia, care de la începuturi a fost numai comunicare de fapte și sensuri, stări și năzuințe, dar și spectacol de cuvinte, ar fi evoluat tot mai mult către această din urmă identitate, ajungîndu-se în epoca noastră la un spectacol de cuvinte atît de perfect încît publicului îi scapă nu numai sensul, ci chiar personalitatea autorului unicătăii lui, nouțata lui, pe care nici un detaliu nu le mai poate livra deductiv. Dacă orice cuvînt poate fi și profund și gol, și frumos și neplăcut, și poetic și neopoetic, și obligatoriu și in-

— Mă bucur că nu se îndepărtează de problema și am să revin asupra a ceea ce apunem adeseori. O anumită criză a observăției sociale — care există, totuși, în proza — se vede mai puțin la

